

DUCHOVNÍ POUČENÍ A ÚTĚCHA

«Kdo však prorokuje, mluví k lidem pro jejich duchovní poučení a útěchu»
(1 Korinským 14, 3)

Prostá katecheze čerpající ze zkušenosti Pravoslavné církve

ČTVRTLETNÍK ŽENSKÉHO PRAVOSLAVNÉHO MONASTÝRU SVATÝCH ANDĚLŮ
AFIDNAI ATTIKA ŘECKO
Číslo 10 • červen 2017

✠ OBSAH ✠

• **Text 1:** Ctihodný Nikodém
Svatohorec

*Bůh nám svěřil spásu
druhých lidí, našich bratrů*

• **Text 2:** Almužna a spása
*Příběh jedné hříšnice
z Bělehradu*

• **Text 3:** Panychida a kolivo
*«Hledám pár zrněk
pšenice k jídlu»*

• **Text 4:** Ctihodný Nikodém
Svatohorec

*Co máme dělat, když
utrčíme v boji zranění*

• **Text 5:** Je to dobrý voják, ale
malomyslný a netrpělivý
*O Kristově mimořádné
shovívavosti k Jeho
služebníkům*

• **Text 6:** Po svatém přijímání
Zázračná vůně

• **Text 7:** Důvěřujme Boží
Prozřetelnosti
«Pro moje dobro...»

• **Text 8:** Almužna
*Toho, kdo si ji zamiloval,
povznáší až ke Králi*

• **Text 9:** Varnakovská
*Svatí andělé ukazují
věřícím cestu k Přesvaté
Bohorodici*

Poučení svatého Nikodéma Svatohorce, vhodné pro naši dobu

Bůh nám svěřil spásu druhých lidí, našich bratrů

„...**Jsi-li laik** a žiješ mezi nevěřícími, napodobuj svaté křesťany dřívějších dob **láskou, trpělivostí a pokorou**, dodržuj všechna evangelní **přikázání**, aby ses stal zářným příkladem veškerých ctností pro nevěřící a tím je podněcoval k oslavě Boha, v něhož věříš. Jak je psáno:

„Nechť vaše světlo září před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích (Mt 5, 16).“

..**Uvědom si**, že Bůh svěřil každému z nás spásu našeho bratra a nařizuje nám, abychom se o něj starali.

..**Bůh** posílá každého křesťana na svět proto, aby učil nevěřící a atheisty, aby je **slovem a ctnostným životem** obracel k víře a ke zbožnosti.

Bůh tedy od každého křesťana žádá nejen skutky, které vedou k jeho vlastní spásě a přinášejí mu duchovní prospěch, ale i **skutky, které přivádějí ke spásě druhé lidi**. Jak praví sv. Jan Zlatoústý:

..**Bůh** si totiž přeje, aby se křesťan stal učitelem, **kvasem, světlem a solí**. Co znamená „světlo“? Je to život, který září a nemá v sobě nic temného. **Světlo, sůl ani kvas** nepřinášejí užitek samy sobě, nýbrž prospívají druhým. Stejně tak bychom měli i my usilovat **nejen o náš osobní prospěch, ale také o prospěch druhých**.“

(Homilie LII, Na evangelium podle sv. Jana)

Příběh jedné hříšnice z Bělehradu*

«Ó, jak veliké
je milosrdenství Boží!...»

Jistý kněz z Bělehradu nám vyprávěl neobvyklou příhodu, která se stala ženě, jež provozovala prostituci v bělehradských ulicích.

Jednou večer, když se v rámci své „práce“ procházela po ulici, přiblížila se k zahradě, kde uviděla muže, který se právě chystal oběsit. Přivázal provaz k větvi stromu a navlékl si smyčku kolem krku.

Žena rychle přelezla přes plot, vytáhla z kapsy kapesní nůž a přeřízla provaz. Muž upadl v bezvědomí na zem.

Křísila ho tak dlouho, dokud se nevzpamatoval.

Sebevrah však zanaříkal: „Proč jsi to udělala? Nemůžu dál žít, nemám v životě žádnou budoucnost. Jsem úplně na mizině a tak jsem chtěl skoncovat se svým bídným životem.“

Žena vytáhla všechny peníze, které měla u sebe, dala mu je a slíbila, že mu bude pomáhat, dokud si nenajde práci.

Pak pokračovala ve svém nestoudném „řemesle“ a část svého výděлку odevzdávala to-

muto chudákovi, aby mohl nějak vyjít.

Avšak po šesti týdnech žena vážně onemocněla a zůstala upoutána na lůžko.

Přivolali kněze.

A v jeho přítomnosti umírající žena začala pronášet následující slova:

„Ó andělé Boží, jak to, že jste ke mně přišli...? Copak nevíte, jak jsem nečistá, jak jsem hříšná?“

A o něco později vykřikla:

„Ó Pane Ježíši Kriste, i Ty jsi přišel ke mně hříšné...? Za co jsi mě obdařil takovou milostí? Jen proto, že jsem zachránila před smrtí toho chudáka? Běda mně, nehodné... Ó, jak veliké je Boží milosrdenství!“

Po těch slovech vypustila duši a její tvář se rozjasnila, jako by ji ozářil plamen svíce.

Hle, co znamená zachránit jednu lidskou duši.

Je zřejmé, že milosrdný skutek vůči bližnímu přináší odpuštění mnoha hříchů!

(*) Nikolaj Velimirovič, *Emmanuel*, s. 193-194, vyd. Chroes, 2012. • Redakčně upraveno.

Dejme si záležet na přípravě Panychidy

«A co mám dělat, teto? Hledám
pár zrněk pšenice k jídlu!»*

Jednoduše ozdobeno

V jedné vesnici v Rumélii zesnul v Pánu docela mladý muž. Když uplynulo čtyřicet dní od jeho smrti a bylo třeba sloužit obřad vzpomínání zesnulých (Panychidu), objednali jeho příbuzní v cukrárně sousedního městečka celý talíř koliva¹, aby – jak si mysleli – uctili památku zesnulého.

V cukrárně se chtěli svým zákazníkům zavděčit, a proto talíř ozdobili různými cukrovinkami, sladkými květy, krémy apod. Připravili kolivo ze všeho možného, jenom ne z pšenice!

Bohoslužba za zesnulého proběhla. V noci se zesnulý zjevil ve snu své

tetě a rozhořčeně vyhazoval z tácu, na kterém bylo kolivo, všechny zbytečné ingredience a ozdoby.

„Drahý Kosto!“ zvolala, „proč to všechno vyhazuješ ze svého koliva?“

„A co mám dělat, má ubohá teto? Hledám pár zrněk pšenice k jídlu!“

• **Nezapomínejme**, že kolivo by mělo být vyrobeno z obilí a mělo by být jen prostě ozdobeno.

Hospodin pravil: „Vpravdě vám říkám, že pokud pšeničné zrna, které padlo do země, nezemře, zůstává samo; a zemře-li, přináší mnohý užitek.“ (J 12, 24)

(*) *Projevy duchovního světa*, s. 100-101, vyd. ženská komunita kláštera Panny Marie „Varnakovské“, Eupalio Doridos Fokidos, 2009 • redakčně upraveno

(1) Kolivo – vařená pšenice smíchaná s různými suchými plody, tradiční pokrm, který se žehná v rámci obřadu modlitebního vzpomínání zesnulých.

Co máme dělat, když utržíme v boji zranění*

Slova útěchy a povzbuzení

Když pro svou slabost či nedbalost upadneš do nějakého hříchu a utržíš zranění, **neoddávej se sklíčenosti ani rozpakům**, ale ihned se obrať k Bohu těmito slovy:

„Vidíš, můj Bože, co jsem spáchal kvůli své hříšnosti. Co jiného jsi ode mne, nemohoucího a postrádajícího dobrou vůli, mohl očekávat, kromě mého pádu a sehlání...”

A ještě více Mu děkuj a zamiluj si Ho, žasni nad Jeho velkým milosrdenstvím, neboť přesto, že jsi Ho zarmoutil, znovu ti podává Svou ruku a pomáhá ti, abys opět neupadl do hříchu.

A nakonec k Němu zvolej s vroucí nadějí v Jeho veliké milosrdenství:

„Odpusť mi, Hospodine, a od nyníška už nedopusť, abych žil bez Tebe, abych se od Tebe vzdaloval a znovu Tě zarmoutil!”

A nepřemýšlej při tom, zda ti odpustil či nikoliv, protože to je pouze pýcha, neklid mysli, ztráta času a **lest zlého ducha**, který své působení zahaluje různými dobrými záminkami.

Proto se zcela odevzdej do rukou milosrdného Boha a pokračuj ve svém duchovním zápasu, jako kdybys byl neupadl.

A stane-li se ti, že pro svou slabost zhřešíš opakovaně ve stejný den, postupuj pokaždé tak, jak

bylo řečeno – vždy se stejnou důvěrou v Boha.

Čím dál více obviňuj sám sebe, stále více měj v nenávisti hříchy, a tak se snaž zápasit s větší vnímavostí k sobě.

Takové úsilí ďábla netěší, protože ví, jakou radost má z něho Bůh. Nepřítele zahanbuje, když vidí, že je poražen Tím, jehož on dříve porazil. Proto se všemožně snaží, aby nám v tom zabránil. A často dosahuje svého cíle kvůli naší nedbalosti a malé pozornosti ve vztahu k sobě samým...

Jak tedy dosáhnout duševního pokoje?

- **Zcela zapomeň na svůj pád a hřích** a oddej se myšlence na Boží dobrotu. Přemýšlej o tom, že Bůh oplývá milosrdenstvím a touží odpustit každý hřích, ať by byl jakkoli těžký. Různými způsoby a cestami pobízí hříšníka, aby si uvědomil své přestupky a sjednotil se s Ním v tomto životě skrze Jeho milost. A v životě budoucím ho posvětit Svou slávou a předá mu věčnou blaženost.

• **A** když přijde čas zpovědi – a vyzývám tě, aby ses zpovídal co nejčastěji –, vzpomeň si na všechny své hříchy, znovu jich lituj a se zkroušeným srdcem je vyznej svému duchovnímu otci a ochotně pak vyplň epitimii, kterou ti uloží.

(*) Ctihodný Nikodém Svatohorec, *Neviditelný boj I*, 27 (v řečtině).

Z osobních zápis-
ků starce Jonáše
(† 9. 1. 1908) víme, že
ho někteří mniši, ze-
jména ti, kteří zastá-
vali vlivná místa, ne-
měli rádi a ubližovali
mu. Chtěli jej vypudit
z monastýru, ale igu-
men se ho vždy zastal.

Těmto vzpurným
mnichům se podařilo sesadit alespoň bra-
tra, který se staral o ubytování poutníků,
a na jeho místo dosadit „svého“ člověka,
mnicha Kesarije. Vzápětí následoval Boží
trest: nový správce ubytovny ochrnul, ne-
mohl hýbat rukama ani nohama, a do-
konce oněměl.

Nemocného svěřili do péče otce Jonáše,
který mu měl být neustále nablízku. Tím
byl zbaven možnosti chodit do chrámu,
protože Kesarij nemohl zůstat ani hodi-
nu o samotě. I tuto zkoušku snášel otec
Jonáš vřele a s radostí.

Když však přišel velký svátek Zjevení
Páně, naplnil jeho duši hluboký zármutek,
neboť se opět nemohl zúčastnit Božské
Liturgie.

Pán ho však potěšil zázračným způso-
bem.

Takto popsal událost vlastními slovy:
„Celé dva dny 4. a 5. ledna jsem strávil
pohroužen do smutku. Už se stmívalo. Po
liturgii a velkém svěcení vody přišli ot-
cové i k nám, a tak se mi dostalo milosti
políbit svatý kříž a být pokropen čerstvě
posvěcenou vodou. Ale opět mi řekli, že
jsem „v nemilosti“. Pak svatí otcové ode-
šli a já jsem dále pokračoval v péči o ne-
mocného. Když nastala noc,

obstaral jsem ho a uložil ke
spánku. Pak jsem se přinu-
til něco sníst a po vykonání
večerních modliteb jsem se
posadil na lavici, abych se
věnoval Ježíšově modlitbě.
Zhasl jsem lampu a snažil se

«Je to dobrý vojín, ale m

O Kristově mimořádnosti k Jeho službě

«...ucítil jsem na své
ze které se mi do celého

překonat rozhořčení, způsobené neustálý-
mi útoky a nepřátelstvím otců. Vůbec se
mi to však nedařilo...

Nakonec jsem kapituloval: byl jsem zcela
vyčerpán a mé srdce bylo tak zraněné ža-
lem, že jsem šel spát se slzami v očích. Je-
diné, na co jsem myslel

a o co jsem v modlit-
bě prosil Pána, Bo-
horodici i všechny
svaté, bylo, aby mi
v této chvíli, kdy
jsem zakoušel tak
nesnesitelný smu-
tek, pomohli.

V deset hodin zazvonil
zvonek svolávající k všenočnímu bdění a já
se ještě víc rozrušil. Všichni bratři se chys-
tali oslavovat Zjevení Páně, kdežto já jsem
nesměl ani zajít do chrámu. Z očí mi tekly
slzy.

Najednou jsem uslyšel, jak někdo vstou-
pil do kémie. Já však zůstal ležet se zavře-
nýmma očima, neboť jsem si pomyslel, že
je to správce ubytovny, který otce Kesari-
je občas navštěvoval.

Příchozí se ke mně přiblížil a řekl:

„Je to dobrý bojovník, ale malomysl-
ný a netrpělivý.“

Pak mi položil ruku na hlavu a zeptal se:
„Proč se opět poddáváš trápení a smut-
ku? Vstaň a naplň se silou a odvahou!“

A vzal mě za ruku.

Stále jsem nechápal, kdo to je – ležel
jsem se zavřenýmma očima, jak jsem ve
tmě zvyklý. Pořád jsem si myslel, že je
to bratr-správce ubytovny, a dokonce jsem
se na něj rozzlobil, že mě přišel vyrušit.

Když jsem však otevřel oči, spatřil
jsem světlo jasné jako blesk a stra-

řádné shovívavosti žebníkům*

hříšné hlavě Ruku,
těla rozlila životní síla...»

chem jsem padl k zemi. Bylo to, jako bych ztratil smysly, nic jsem nechápal, nic si nepamatoval a nevím, jak dlouho jsem se v tomto stavu nacházel.

Najednou jsem na své hříšné hlavě ucítil Ruku, ze které se mi do celého těla rozlila životní síla.

Pak se onen „Světlem Zářící“ posadil na stoličku a přikázal mi, abych si k Němu přisedl. Viděl jsem jen Jeho nohy.

„Co tě tak trápí?“ zeptal se.

A já, bídny člověk, jsem v tu chvíli jasně spatřil a poznal svého Pána a Spasitele Ježíše Krista, který mě, nehodného, přišel navštívit v doprovodu mnoha svatých.

A řekl mi plný soucitu, milosrdenství, lásky a něhy:

„Podívej se a ohmатеj rány na Mých rukou, nohou a žebrech, a buď si jist, že nejsem přízrak, že jsem to Já sám, kdo tě přišel uzdravit.“

A náš Pán mi ve Svém dobrodiní ukázal Své rány po hřebech na rukou, široké a hluboké, Své zkrvavené nohy, jako by je právě poranili, i kopím probodený bok.

„To všechno jsem vytrpěl,“ řekl, „z velké lásky k lidskému pokolení. Ale ze všeho nejvíc miluji mnišský stav.“

Pak mě utěšil a začal mě napomínat:

„Bud' statečný; bud' vždy ochotně poslušný, protože poslušnost je svatá a posvěcuje mnicha, který se v ní zdokonaluje, dává mu křídla a povznáší ho až k trůnu Světla Nehasnoucího.

Nebud' malomyslný; ujišťuji tě, že budu vždycky s tebou.“

Tedy Pán položil Svou dlaň na mou nečistou hlavu, pohlédl na nemocného Kesarje a řekl mi:

„Nepodařilo se jim uskutečnit jejich záměry! Lidé už jsou takoví... Starej se o něj v jeho nemoci; v té nemoci je jeho spása.“

Po těchto slovech odešel Pán veškerenstva z mé kémie i se Svým posvátným doprovodem a já jsem je vyprovázal.

Když jsme se blížili k obrazu Matky Boží „Trojruké“, obrátil se ke mně:

„Uctívejte Ji, ty i všichni věrní, kteří jste byli vykoupení Mou krví, neboť Ona darovala světu spásu. Hle, všechno bdění právě dospělo k deváté písni kánonu a všichni opěvují Bohorodici a Matku Světla.“

A skutečně, jakmile tato slova pronesl, rozezněly se chrámové zvony k deváté písni.

Poté ke mně, nicotnému člověku, obrátil Svou Božskou tvář a požehnal mi:

„Pokoj tobě; usiluj o spásu!“

V tu chvíli zalil Pána slávy zářivý oblak nevýslovného Božského světla.“

(*) Starec Jonáš Kyjevský (v řečtině), vydal Stavropigiální a synodální klášter ctih. Simeona Nového Theologa, Kalamos Attikis, s. 20, 2000. • redakčně upraveno

(1) Starec Jonáš byl žákem ctihodného Serafima Sarovského. Byl zakladatelem a igumenem monastýru Svaté Trojice v Kyjevě.

Zázračná vůně*

Libá vůně svatých Darů

Otec Gabriel (*1844, † 24. 9. 1915) byl naplněn láskou k Bohu a její životodárnou silou. Snažil se podřídit Bohu celou svou bytost a dosáhnout dokonalého sebezapření.

„Dlouho jsem se snažil zlomit své staré „já“, ale nedařilo se mi to. Pak se mi to konečně povedlo,“ řekl nám později. Bohužel zůstává nejasné, co přesně se v jeho srdci „zlomilo“ poté, co byl ve vsi síle své duše naplněn Božskou láskou a zmizely všechny vnitřní překážky.

Jeho cesta k duchovní dokonalosti vedla skrze životodárné paprsky této tvůrčí lásky. Byla to cesta přímá, prostá a zcela jasná. Celkově lze říci, že život otce Gabriela se stal jednoduchým díky jeho duchovnímu poznání a citu. Už nebyly žádné překážky, žádné pochybnosti, žádné váhání, žádný zmatek. Jeho víra v Boha se upevnila, stala se neotřesitelnou. Jeho naděje vzrostla natolik, že již předem zakoušel budoucí blaženost, zejména blaženou nesmrtelnost v Kristu a s Kristem. Jeho srdce a myšlenky byly prosyceny nevýslovnou a nepopsatelnou láskou ke Kristu, která ho přenášela z tohoto viditelného světa do toho nebeského.

Příspěly k tomu i různé zázračné projevy Boží milosti. Často, **zvláště po svatém přijímání**, cítil otec Gabriel **zázračnou vůni**. Tehdy nedokázal skrýt svoji radost, volal na svého pomocníka a ptal se ho:

„Cítíš nějakou vůni?“

„Nevěř tomu, otče Gabrieli. Nejsi ve své kůži... Ne, nic necítím, žádná vůně tu není.“

„Nemůžeš ji cítit, protože **čteš tzv. levné a pokleslé romány a tak se obklopuješ zlými duchy**. Čeká tě katastrofa. Četbou těchto **pokleslých románů** se rouháš Duchu Svatému. Prosím tě, přestaň už s tím!“

Kelie otce Gabriela byla na velké chodbě, vedoucí do hlavního monastýrského chrámu. Když šli bratři ve čtyři hodiny ráno na jitřní bohoslužbu, zastavovali se u nemocného, ale vždy veselého starce, aby ho potěšili.

Laskavý igumen, otec

Vissarion, jej navštěvoval téměř každý den. Často ho navštěvovali i jiní otcové.

Jeden z nich, otec Epifanios, ucítil jednou vůni, která se linula z jeho kelie, a hned se začal vyptávat kelejníka:

„Josefe, čím jsi dnes starce navoněl? Bože, takový parfém musí být velmi drahý! Jaká krásná vůně!“

Po odchodu otce Epifania se otec Gabriel obrátil ke svému kelejníkovi a řekl:

„Nu, a co řekneš teď...?“

Josef se rozplakal, poklonil se před ležícím starcem až k zemi a řekl mu:

„Odpusť mi a pomodli se za mě.“

Brzy se objevil další jeromonach, otec Avenir, který měl v oblibě parfémy a rád je používal. I on ucítil v kelii otce Gabriela **neobvyklou vůni** a začal se na ni vyptávat:

„Kde a za kolik jsi koupil parfém s tak nádhernou vůní?“

„A já,“ vzpomínal otec Gabriel, „jsem přitom ležel pokrytý ranami jako ten, který padl do rukou lupičů. **Přijal jsem však životodárné Tělo a Krev Kristovu, a proto jsem měl v sobě Ducha Svatého. Jeho vůně** byla přirozeně cítit. Kristus, podobně jako milosrdný Samaritán v podobenství, nalévá olej a víno Svě milosti na rány člověka, jenž upadl mezi lupiče.“

Jednoho dne ucítil tuto vůni i M. I. F., lékař, který ho předtím léčil. Byl to člověk, který se nikdy nezajímal o otázky víry a spásy duše. Pro všechny zázraky, které se v jeho životě staly, vždy našel „přirozené“ vysvětlení.

I on si myslel, že je otec Gabriel navoněn nějakým drahým parfémem. Otec Gabriel mu jednoduše řekl, že to není parfém, ale vůně svatých Darů, které přijal nedlouho před příchodem lékaře.

„Aha, tak je to! Víno muselo být skutečně vynikající. To je velmi zajímavé. Kde ho asi koupili? Sám bych si ho rád trochu opatřil... Skvělé víno... Proč ale tak často přistupujete ke svatému přijímání? Bojíte se smrti?“

„Ne, nebojím se smrti, nebo přesněji, už se jí nebojím... Proto chodím k přijímání...“

(*) Petrou Botsi, *Starec Gabriel Poustevník*, Atény 1998, s. 123-125. • Redakčně upraveno.

■ Důvěřujme Boží Prozřetelnosti

«Pro moje dobro...»*

„Požehnáno budiž jméno Tvé, Pane. Vše, co nám posíláš, je pro naše dobro.“

Manolis Sfakianakis byl pastýřem. Staral se o stádo asi dvou set koz a ovcí v jedné vesnici nedaleko města Chania na Krétě. Každou neděli nechával své stádo v ohradě (poté, co zvířata řádně nakrmil a napojil) a odcházel do vesnice na liturgii, aby se pomodlil za své děti, za ženu a za dobytek.

Manolis byl zbožný muž. Když pásal své ovce, odříkával ve svém srdci modlitbu: „Pane Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou.“ Někdy se ji modlil nahlas, jindy v duchu. Ať se stalo cokoli, dobré i zlé, vždy chválil Boha a říkal: „Požehnáno budiž jméno Tvé, Pane. Vše, co nám posíláš, je pro naše dobro.“

Stalo se, že Manolis vážně onemocněl a musel vyhledat lékařskou pomoc ve městě Chania. Lékaři mu řekli, že musí jet do Athén a podstoupit operaci srdce. Manolis si jako vždy řekl: „Je to pro mé vlastní dobro...!“

Jeden den, když nakupoval nějaké drobnosti, najednou pohlédl na hodinky a zjistil, že musí pospíchat do přístavu, aby stihl loď. Náhle však zakopl o kámen, upadl a zlomil si pravou nohu! Rychle byl dopraven zpátky do nemocnice. Lékaři mu dali nohu do sádry a uložili ho na lůžko. A stále si opakoval:

„Požehnáno budiž jméno Tvé, Pane! Je to pro mé dobro!“

Manolise zaslechla zdravotní sestra a nechápavě se ho zeptala:

„Co si to šeptáte, dědo?“

„Inu, děvenko, ráno jsem si zlomil nohu a chválím Pána, protože jsem si jist, že je to pro mé dobro!“

„Ztratil jste rozum, Manoli? Zlomil jste si nohu, nestihl jste loď a budete tu muset ležet nejméně měsíc! A to vše je pro vaše dobro?“

„Mně to, děvče, vůbec nermoutí! Jsem si jistý, že cokoli nám Bůh sesílá, je pro naše dobro.“

Na druhý den vběhla do nemocničního pokoje tatáž sestra.

„Manoli! Manoli!“

„Proč křičíte, sestřičko? Stalo se něco?“

„Ano, vy jste šťastný muž! Zapalte svíčku tak velkou, jako jste sám!“

„A pročpak? Co se stalo?“

„Copak nic nevíte?“

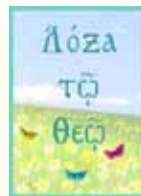
„Ne. Co bych měl vědět?“

„Ta vaše loď *Herakleios* se potopila ve Falkoneru (v prosinci 1966). Zemřelo tam mnoho lidí! Vás, Manoli, určitě zachránil nějaký svatý, nějaký velký svatý!“

Manolis byl ohromen. Nepřestával se křížovat a říkat si pro sebe:

„Požehnáno budiž jméno Tvé! Zlomil jsem si nohu, a tím si zachránil život! Nebýt toho, byl bych už mrtvý!“

„Copak jsem vám to, sestřičko, neříkal? No nemám pravdu? Vše, co nám Bůh posílá, je pro naše dobro!“

(*) Theodor K. Vgondza, *Děkuji Ti za bolest!*, vyd. „Lichnia“, 2009, s. 151-152. • Redakčně upraveno

■ Almužna „zahrnuje všechny údy Těla Kristova“

Toho, kdo si ji zamiloval, povznáší až k samotnému Králi*

Almužnou se připodobňujeme Bohu... Ačkoli od nás půst a zemní poklony vyžadují veliké úsilí, přesto je to právě almužna, která je tím nejsilnějším a nejmocnějším prostředkem k tomu, abychom uhasili oheň našich hříchů.

Almužna je nejvyšší ze všech askezí. Toho, kdo si ji zamiloval, povznáší až k samotnému Králi. A je to zcela pochopitelné. Protože mravní čistota, půst a poklony prospívají jen těm, kdo je

dodržují, avšak nikoho jiného nespasí.

Almužna se ovšem vztahuje na všechny a zahrnuje všechny údy Těla Kristova.

Platí, že dobré skutky, které se vztahují na mnoho lidí, mají větší hodnotu než ty, které se omezují pouze na osobní prospěch.

(*) Svatý Jan Zlatoústý, *Almužna – srdce ctnosti*, vydalo Bratrstvo jeromonacha Spyridona, Nea Skiti, Hora Athos, 2004, s. 213. • redakčně upraveno

■ Poslal je anděl!

Svatí andělé ukazují věřícím cestu k Přesvaté Bohorodici*

V oblasti Antirria žije zbožná žena, která často navštěvuje ikonu Přesvaté Bohorodice „Varnakovské“ ve Fókidě a chová k Ní hlubokou vděčnost, úctu a oddanost.

Jednou nám prozradila, proč je Jí tak vroucně oddána.

„Před několika lety,“ vyprávěla, „můj manžel vážně onemocněl a lékaři mu nedokázali nijak pomoci. **D**nem i nocí jsem proto prosila Boha, aby pomohl,

a jednoho večera jsem dostala... „pokyny“ co mám dělat.

Ve snu se mi zdálo, že jsem se ocitla v zalesněné krajině, obklopené horami. Před mnou byla vyšlapaná cesta a po ní se ubíral vzhůru velký zástup lidí.

Na jedné straně cesty stála vznešená žena, celá zářivá, oblečená jako královna, a po jejím boku stál anděl! I on měl na sobě nachové roucho a byl obutý v sandálech. Celý zářil a jeho tvář byla velmi mírná a laskavá. Ukazoval cestu zástupu věřících a volal: „**Varnakovská! Bohorodice Varnakovská!**“

Najednou se ke mně anděl obrátil a s prstem namířeným vzhůru řekl: „Jdi tam nahoru!“ Podívala jsem se směrem, kterým ukazoval, a spatřila starobylý monastýr, tyčící se na kopci.

Vydala jsem se tedy spolu s celým zástupem ukázaným směrem. Když jsme dorazili do cíle, stanuli jsme před ikonou Přesvaté Bohorodice, které se všichni klaněli. Byla

veliká, ve stříbrném rouchu a se zlatou svatozáří. Obzvláště mě zaujala Její tvář. Byla bílá jako lilie a vyzařovala světlo.

Pak se znovu zjevil anděl v nachovém rouchu, a když viděl, jak se klaním milostiplné ikoně Přesvaté Bohorodice, souhlasně pokýval hlavou, jako by mi chtěl říci: „**Tak je to v pořádku! Tak to má být, teď jsem spokojený. Přivedl jsem tě k Přesvaté Bohorodici, která ti může pomoci...**“

Probudila jsem se v silném rozrušení a vyprávěla sen svému manželovi. Tehdy jsem poprvé vyslovila ono jméno, které jsem dosud neznala a které jsem slyšela ve snu: „**Varnakovská, Bohorodice Varnakovská**“. Nikdy předtím jsem o takovém monastýru neslyšela.

Můj manžel naopak ihned věděl a nadšeně mi řekl: „Copak to nevíš? Přesvatá Bohorodice Varnakovská je odedávna naší Ochránky-ní! Musíme se tam vydat! Pomůže nám!“

A přesně to se stalo! Poprosili jsme o Její milostiplnou pomoc a navzdory prognózám lékařů se můj manžel vyléčil a je zdravý až do dnešního dne! Je to jen další důkaz mezi mnoha jinými o Její veliké lásce k lidem!“

Zvláštnost tohoto zázraku spočívá v tom, že manželé byli k Boží Matce – této **veliké Pomocnici a Uzdravitelce světa** – posláni **andělem, přesněji archandělem**. Jeho královské purpurové roucho totiž svědčilo o jeho zvláštní „blízkosti k Vládkyni Bohorodici“.

(*) Ženský monastýr Přesvaté Bohorodice „Varnakovské“, *Nové zázraky Bohorodice „Varnakovské“ a příběhy pro věčnost*, Eupalio Doridos Fokidos, 2007, s. 187-189.

• Redakčně upraveno.

• **Adresa:** Monastýr Svatých Andělů, 145 65 Agios Stefanos, P.O.Box 51891, Řecko • **e-mail:** mhangels@otenet.gr • **tel:** (+30) 22950 22582 • **fax:** (+30) 22950 22582 • **Vychází v osmi jazycích:** angličtině, češtině, francouzštině, gruzínštině, italštině, ruštině, řečtině a švédštině • **Distribuce zdarma** • **S požehnáním a dohledem** metropolity oropského a filijského Kypriána Řecké pravoslavné starostylní církve (Church of the True Orthodox Christians of Greece) • elektronická verze ke stažení na www.orthodoxiachristiana.cz